

РЕШЕНИЕ

№ 4174

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3685** по описа за **2022** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ срещу решение № 811 от 07.03.2022г., постановено по НАХД № 8990 по описа за 2021 г. на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 6 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-003873/27.05.2021 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма] на основание чл.416, ал.5, вр.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.62, ал.3 от КТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, тъй като съставът на СРС неправилно кредитирал свидетелските показания на св. П., че трудовото правоотношение е прекратено на 23.03.2021г. ТД на НАП е била уведомена за прекратяване на трудовото правоотношение на 26.02.2021г. Същото е прекратено със заповед от 23.02.2021г., която обаче не е била връчена на лицето. Поради това към тази дата трудовото правоотношение не било прекратено по смисъла на чл. 335, ал.2, т.3 – изявлението за прекратяване на договора да е получено от служителя. Заповедта за прекратяване е

изпратена на 16.03.2021г., т.е. близо 20 дни след изпращане на уведомлението до НАП. Горното съставлява нарушение на чл. 62, ал.3 от КТ, за което е наложена санкция в предвидения от закона минимум. Не са налице условията по чл. 28 от ЗАНН, тъй като тази възможност е изключена изрично с разпоредбата на чл. 415в, ал.2 от КТ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС, и да потвърди НП. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ответника.

Ответникът по касация - [фирма], редовно призован, в отговора на КЖ, оспорва същата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения излага в писмено становище по съществуващото на спора.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София – град, XII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на в периода 11.03.2021 г. – 01.04.2021г. на място в обект на контрол – козметичен салон, стопанисван от [фирма], е установено, че дружеството, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби от Кодекса на труда, е прекратил трудовото правоотношение с А. Г. П. със заповед № 1/23.02.2021г. на основание чл. 71, ал.1 от КТ. За този факт работодателят уведоми НАП на 26.02.2021г., без доказателства към този момент заповедта да е връчена на служителя и да е произвела действие. Съставен бил констативен протокол № 2108570 от 01.04.2021г., в т.11 от който се съдържа предписание работодателят да уведомява съответната ТД на НАП за прекратяване на трудови правоотношения след прекратяването им въз основа на връчена заповед за прекратяване. Срещу тази констатация дружеството подало възражение, в което посочило, че заповедта е връчена на служителя, но той отказал да я подпише, посочват се трима свидетели на отказа, и се прилага заявление от П. от 01.03.2021г., с което уведомява работодателя за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 327, ал.1, т.2 от КТ. Приложено е извлечение – информация за пратката с препис от заповедта, от която е видно, че дружеството я е изпратило на П. на 16.03.2021г., а лицето я е получило в условията на отказ на 18.03.2021г. Контролните органи приели, че е налице нарушение по чл. 62, ал. 3 КТ във връзка с чл.3, ал.1, т.2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, за което бил съставен АУАН № 23-003873 от 01.04.2021 г. В срока по чл.44 ал.1 ЗАНН, дружеството подало възражения срещу съставения АУАН. Наказващият орган възприел изцяло установената от контролните органи фактическа обстановка и издал атакуваното наказателно постановление.

В хода на производството пред районния съд е представена декларация от А. П., в която заявява, че е уведомена устно за заповедта за прекратяване на трудовото й правоотношение на 23.02.2021г., но поради афект отказала да я подпише. Изслушани

са свидетелските показания на актосъставителя, който сочи, че проверката е започнала по сигнал от г-жа П., че няма връчена заповед за прекратяване на трудовото й правоотношение, както и на самата П., която твърди, че заповедта ѝ е връчена на 28.02.2021г.

При тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че трудовото правоотношение с П. действително е прекратено на 23.02.2021г., което тя поддържа в писмена декларация и устно пред съда, като сочи, че към тази дата ѝ е връчена заповедта за прекратяване. Следователно уведомлението от 26.02.2021г. не е направено преди връчване на заповедта, респ. не е налице нарушение на чл. 62, ал.3 от КТ. На това основание е отменил НП.

Настоящият касационен състав не споделя изводите на първоинстанционния съд за липса на извършено нарушение. В случая е безспорно доказано извършеното нарушение на чл. 62, ал.3 от КТ, според който в седемдневен срок от прекратяване на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Съгласно чл. 335, ал.2, т.3 от КТ трудовият договор се прекратява без предизвестие (както е в случая в хипотезата на чл. 71, ал.1 от КТ) от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора. Не може да бъде ценена писмената декларация на св. П., че е запозната устно със съдържанието на заповедта за прекратяване на трудовия ѝ договор на 23.02.2021г., защото в същата посочва, че това е станало на 28.02.2021г. При наличие на две противоречиви твърдения съдът не може да избере кое от тях да кредитира без да го оцени в съвкупност с останалите доказателства по делото. В случая писмената декларация противоречи както на свидетелските показания на лицето и на актосъставителя, така и на писмените доказателства за дата на изпращане на процесната заповед на служителя – 16.03.2021г. Следователно нарушителят се е постарал да изпълни вмененото му със закона задължение, но преждевременно, т.е. преди да е започнал да тече срока по чл. 62, ал.3 от КТ. При това положение правилно е наложена санкцията по чл. 414, ал. 3 от КТ, съгласно която, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или ал. 3 и чл. 63, ал. 1 или ал. 2, се наказва с имуществена санкция или глоба, в размер от 1500 до 15000 лева. Наказващият орган е наложил санкция в минимален размер от 1500 лева, поради което последната не подлежи на редуциране. Неприложим е институт на маловажност, доколкото е изрично изключен от чл. 415в, ал.2 от КТ.

Предвид изложеното, касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и вместо това да се постанови ново, с което да се потвърди оспореното наказателно постановление.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 07.03.2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 6 състав, постановено по НАХД № 8990 по описа за 2021г. и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-003873/27.05.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма] е

наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.